

Universitätsbibliothek Paderborn

**Hermannii Conringii De Pace Civili Inter Imperii Ordines
Religione Dissidentes Perpetuo Conservanda Libri Duo**

Conring, Hermann

Francofurti ; Lipsiae ; Wittebergae, 1680

§. III. De Judaeis, Usuris, Lupanaribus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9585

ciis hæresi infectis, si ejusmodi Pacem judicassent cum salute pacientium posse consistere.

Censuerunt illi, censemque hæc foedera esse illicita, Divinisque legibus adversa. Afferant aliquam causam idoneam hæterni, hodierniq; Theologi, qua conscientia tranquillanda sufficiat cur in re iam gravi ipsis potius credere debeamus quam Sanctis Patribus, supremisq; à Deo constitutis Religionis moderanda, conservandeq; Antistitibus. An quia aliter Religio conservari nequi? Atqui juxta doctrinam Christi præstat totius mundi lucrum negligere, quām illicitum quid admittendo animæ detrimentum incurgere. Nec speciem veri habet, Deum aliis potius, quām illis, quos Ecclesiæ suæ dedit Doctores ac Pastores, legitima Religionem conservandi consilia inspirasse. Nec Ecclesia ideo peribit, si peccatis nostris exigentibus, Deus à Germanis auferat Regnum suum, & det genti facienti frumentum illius. Non transiliamus limites à SS. Patribus, Summisq; Pontificibus constitutos, & si vires nostræ non sufficiant, curam Religionis Ecclesiæque conservandæ ei relinquamus, qui dixit, neque portas inferni adversus eam prævalituras.

Non deniq; culpam in illos conjiciamus, quorum licet facta aut consilia forent alit quām deberent, quæcunq; tamen dixerint nobis licere vel non licere, facienda vel non facienda esse, Christus præcepit. Etsi de illis, quorum potius sinistram suspicionem quām notitiam habemus, quæque non sunt nostri fori, judicare temerarium est. Emendemus errores à nobis commissos, culpasque in Pace & Bello contractas, & apparebit nos reos esse, non illos, qui remedia adhibuerunt quæ potuerunt, alia adbibituri, si locus & spes fructus fuisset.

§. III.

De Judeis, Usuris & Lupanaribus.

REPLICA. Judæos ideo tolerari ab Ecclesia, quia testimonium fidei nostra habemus ab illis, licet fidei hostibus, & quasi in figura per ritus suos nobis representant quod credimus, ut docet S. Th.

I 2. q. 10. a. II. Accedit eos in fine mundi credituros, ut vaticinasur Oseas cap. 3. & ex illo tradit S. August. lib. 18. de Civ. cap. 28. ideoque hanc etiam ob causam recte tolerari, cum in magnam Christianæ Religionis gloriam illud sit redundaturum. Denique est haec *simplex solum tolerantia*, absque omni illicitâ coöperatione. Neque enim Judæi æquantur Christianis, sed habentur infames; neque ulla fit ipsis potestas Christianos pervertendi, aut Christianis ad ipsos deficiendi: neque alia conceduntur, qua hæretici sibi eoncedi volunt.

Usuras Judæis præsertim, licite permitti; tum ut alii ab hoc peccato velut infami abstineant, tum ut pauperes Christiani habeant unde in necessitate mutuum sumant, credimus cum S. Th. 2. 2. q. 78. a. 4. *et si fatendum sit graviter sapè in hac permissione peccari*, cum legitimarum causarum defectu, tum immoderatas usuras tolerando, tum denique lucrum injustum inde quærendo. Est verò latum discrimen inter Pacem, de qua agimus, & hanc permissionem si legitimè fiat. Directe enim non permittitur usura Judæis, sed mutui acceptio Christianis; quæ uti & ipsa mutuatio, est actus secundum se licitus: *et si usurarius sumat inde occasionem peccandi, ex malitia cordis sui.* Inducere quidem hominem ad peccandum nullo modo licet; uti tamen peccato alterius ad bonum, licitum est. *Quia & Deus utitur omnibus peccatis ad aliquid bonum*, ait S. Th. 1. cit. Sic S. Augustinus Epist. 154. Publicolæ respondit: *licere uti juramento ejus, qui jurat per falsos Deos.* Id enim faciens, non peccato illius se faciat, quo per dæmonia juravit, sed pacto ejus utitur bono, quo factum servavit. Diversa ratio est Pacis, quam Protestantes volunt. Hæc enim, cum sit cooperatio cñm hæresi, exæquatio ejusdem cum Religione Catholica, impulsio animarum in ruinam spirituali em: usuratio juris non sui, volatio officii, &c. non est usus peccati alieni, sed commissio proprii.

Lupanaria ad retrahendos homines à gravioribus flagitiis, quæ aliâs quibusdam locis invalaserent, tolerantur absque omni coöperatione illicitâ. Neque enim libidini detrahitur infra-

infamia, nec frequentantibus lupanaria portæ patent dignitatem; neque libertas datur quenquam ad ea compellendi, aut integras Civitates, Oppida, Ecclesias, Monasteria in lupanaria convertendi. Sed ne omnia inficiant, aliquæ areæ conceduntur, simetis & haræ porcis, imposito etiam tributo, ne magis alliciat gratuita peccandi licentia; neque impediuntur parentes aliique, quod minùs liberos inde avocent, aut delinquentes castigent. Multa ad hæc præclarè sunt instituta pluribus locis, quæ ad lupanarium odium & emendationem delinquentium valeant, ut domus erectæ pro pœnitentibus, &c. secus se habet PAX quam suspirant protestantes, ut ex dictis manifestum est. Ut verò in permissione lupanarium graviter aliquando peccari posse, aut solere non negamus; ita ejusmodi permissionem, si quidquam cooperationis habeat, non excusamus.

§. IV.

De Consilio Roboami, 3. Reg. 12.

Resp. Calumniam esse, non exemplum. Juvenes & Collanei consilium Roboamo dedere, cui obsecutus se & totum ferè Regnum perdidit; non Religionis, sed stulta & in subditos severitatis causa. Consilii de non sancienda Pace cum hereticis, qualem ipsi extorquere volunt, autores sunt, Christus magni Consilii Angelus, S. Paulus, S. Ambrosius, S. Chrysostomus, universæ Africæ Episcopi Catholici, S. Joannes Papa I. & Martyr, Paulus III. Paulus IV. Pius V. Urbanus VIII. Quorum autoritatem juvenilis consilii stultitiam infamare nefas judicamus. Suffragantur ad hæc nobis ab antiquo piissimi Impp. & semel atque iterum universi Catholici Imperii Status; denique Catholici Status Hungaricæ, omnesque Theologiae Veteris, solidæque sectatores.

Injuria vero est, infelices successus, præsertim ab anno 1630. his Theologis adscribere. Non magis illorum rei sunt, quam Christus furorum, preditionis, & suspendi Iuda, qui ad Consilia Exangelica & Apostolatum illum vocavit. Quid juris Religio Catholica

